

Vectormune FP-MG+AE, Авівак-Віспа) і передається нащадкам (Нобіліс АЕ+РОХ) [1]. В залежності від епідеміологічного стану господарства та виду вакцини можлива повторна вакцинація. Характерним побічним ефектом є утворення через 5-10 днів одного-двох вузликів на місці проведення ін'єкції, які перетворюються на шрами. Це свідчить про успішний результат.

Висновки. Пташина віспа курей є інфекційним захворюванням, що має негативні економічні наслідки для пташиних господарств. Вона розповсюджується від хворої птиці, укусів комарів та через низькі санітарні умови на виробництві. Оскільки ефективного лікування хвороби не існує, то важливими аспектами підтримання здоров'я птахів залишаються обов'язкова профілактична вакцинація, недопущення контакту із дикими птахами та високий рівень санітарно-гігієнічних норм.

Список літератури

- Giotis E., Skinner M. Spotlight on avian pathology: fowlpox virus. Avian Pathology. 2018. Volume 48, Issue 2. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/03079457.2018.1554893>
- Swayne D. Diseases of Poultry. 13th Edition. Wiley-Blackwell, 2013. 333-349 p.
- Tripathy D. Fowlpox in Chickens and Turkeys. MERCK. Veterinary Manual. 2019. URL: <https://www.merckvetmanual.com/poultry/fowlpox/fowlpox-in-chickens-and-turkeys?query=fowlpox>

УДК 636.09:612.017

АУТОІМУННІ ЗАХВОРЮВАННЯ У ТВАРИН

Левченко А. Г. к. вет. н., доцент

Одеський державний аграрний університет, Одеса, Україна

Аутоімунне захворювання охоплює широкий спектр розладів, які впливають на імунну систему. Аутоімунні захворювання у тварин визначається як імунна відповідь проти власного антигену або антигенів. До найпоширеніших аутоімунних хвороб у котів відноситься – пемфігус, вовчак, бульозний пемфігоїт, у собак – системний червоний вовчак (SLE), аутоімунна гемолітична анемія, імунно-опосередкована тромбоцитопенія, пемфігус, імунно-опосередкований поліартрит.

Ключові слова: аутоімунні хвороби, тварини, аутоантигени, аутоантитіла, імунітет.

Постановка проблеми. Аутоімунні захворювання – гетерогенні за частотою, клінічними симптомами і патогенезом, зазвичай мають хронічний перебіг із періодами загострень і ремісій, а в найтяжчих випадках можуть призвести до смерті [1]. Механізми, що забезпечують толерантність до аутоантигенів, включають центральну толерантність, тобто усунення аутореактивних Т-лімфоцитів шляхом апоптозу у процесі їх дозрівання в тимусі, і периферичну толерантність, завдання якої – запобігти активації аутореактивних Т-лімфоцитів, що подолали бар'єр центральних лімфатичних органів [2].

Виклад основних матеріалів дослідження. Фактори, що сприяють усуненню ауто толерантності, можуть мати ендогенне і екзогенне походження. Ендогенні фактори відіграють фундаментальну роль, визначаючи те, як організм реагуватиме на загрозливі зовнішні чинники. До ендогенних факторів відносяться: гени, які кодують молекули МНС класу II; порушення функції регуляторних клітин, які у фізіологічних умовах мають здатність пригнічувати активність аутореактивних клітин; підвищена продукція цитокінів, особливо ІНФ- α ; статеві гормони (естроген, прогестерон), які можуть збільшувати продукцію ІНФ- γ лімфоцитами. До екзогенних факторів, відносяться: травма (фізична, термічна, запальна), яка, нівелюючи секвестрацію аутоантигенів, може призвести до їх

виходу за межі існуючого бар'єру та індукувати аутоімунну відповідь; вірусні та бактеріальні інфекції: на основі молекулярної теорії мімікрії зараження вірусом або бактерією, епітопи яких схожі з антигенами господаря, може призвести до активації аутореактивних лімфоцитів і розвитку відповіді на аутоантигени; інші фактори навколишнього середовища: сонячне випромінювання, органічні розчинники, вінілхлорид, лікарські засоби [2, 3].

Діагностування аутоімунного захворювання пов'язане з відповідністю наступних критеріїв: специфічна набута імунна відповідь, спрямована проти ураженого органу або тканини; аутореактивні Т-лімфоцити і/або аутоантитіла виявляються в ураженому органі чи тканині; перенесення аутореактивних Т-лімфоцитів і/або аутоантитіл здоровій тварині ініціює розвиток захворювання; демонстрація на тваринних моделях того, що імунізація аутоантигеном викликає захворювання; усунення або пригнічення аутоімунної відповіді гальмує прогресування захворювання або призводить до клінічного поліпшення. На даний момент вважається, що аутоімунні захворювання є результатом взаємодії між тригерами, аутоантигенами, генетичною схильністю, порушеннями толерантності аутоантигенів і механізмами апоптозу. Найчастіше їх поділяють на органоспецифічні і системні, до яких відносяться системні захворювання сполучної тканини [1].

Діагностика аутоімунних захворювань у тварин складається з визначення титрів органоспецифічних аутоантитіл у собак; визначення циркулюючих імунних комплексів дрібних і середніх розмірів; визначення С-реактивного білку; визначення ревматоїдного фактору; визначення кріоглобулінемії [2].

Висновки. Ауто толерантність організму може бути порушена за рахунок різних механізмів: молекулярна мімікрія, при якій антигени патогенів ініціюють імунну відповідь і перехресно реагують з антигенами хазяїна; вивільнення прихованих антигенів, коли антигени, початково приховані від імунної системи, можуть ініціювати аутоімунні реакції; дія аутореактивних Т-лімфоцитів, які видаляються за допомогою згаданих вище механізмів центральної і периферичної толерантності, але поява змінених антигенів (інфекції, лікарські засоби, ультрафіолетове випромінювання) активує нові аутореактивні клітини; дисбаланс цитокінів, що призводить до дисрегуляції імунної системи.

Список літератури

1. Autoimmune diseases in small animal. Laurel J Gershwin. Vet Clin North Am Small Anim Pract. 2010 May;40(3):439-57. doi: 10.1016/j.cvsm.2010.02.003.
2. Primary immunodeficiencies of dogs and cats Mary C DeBey. Vet Clin North Am Small Anim Pract. 2010 May;40(3):425-38. doi: 10.1016/j.cvsm.2010.01.001.
3. Overview of the immune system and immunodeficiency diseases. P J Felsburg. Vet Clin North Am Small Anim Pract. 1994 Jul;24(4):629-53. doi: 10.1016/s0195-5616(94)50076-7.

ВЕТЕРИНАРНО-САНИТАРНА ЕКСПЕРТИЗА МЕДУ У УМОВАХ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ДЕРЖАВНОЇ ЛАБОРАТОРІЇ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ БЕЗПЕЧНОСТІ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ ТА ЗАХИСТУ СПОЖИВАЧІВ

Ліхачова Д.Р., Зажарський В.В.

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, Україна

Анотація. В роботі розглянуті питання ветеринарно-санітарної експертизи меду, лабораторної діагностики, отриманого в різних районах Дніпропетровської і Львівської областей.

Ключові слова: ветеринарно-санітарна експертиза, мед, органолептичні та лабораторні дослідження.